

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΜΕΤΑ τὸ γεῦμα ανεθήκαμε στὸ κατὰστρομα. Μπροστά μας ἀπλωνόταν ἡ Μεσόγειος λουσιμένη στὸ σελήνόφως. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος κάπνιζε ἕνα πούρο, συνέχισε τὴν συνομιλία πού εἶχαμε ἀρχίσει στὸ γεῦμα.

— Ναι, φοβήθηκα πραγματικά τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τὸ πλοῖο μας, χαμένο μέσα στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, βυθίζεται σιγά-σιγά. Εἶχαμε χάσει κάθε ἐλπίδα, ὅταν αἰφνης φάνηκε τὸ ἀγγλικὸ ἀνθρακοφόρο καὶ μᾶς ἔσωσε...

Τότε ἕνας ψηλὸς ἄντρας με ἠλιοκαμμένο πρόσωπο, με ὕφος σοβαρὸ, ἕνας ἀπ' τοὺς ἄντρες ἐκείνους πού μόλις τοὺς ἀντικρύσει καταλαβαίνει ἀμέσως ὅτι ἔχουν διασχίσει ἀπέραντες κι' ἀγνωστες χώρες, ἀντιμετωπίζοντας ἀδιάκοπα τοὺς κινδύνους καὶ τῶν ὁποίων τὸ ἦσυχον βλέμμα λές καὶ κρατεῖ στὰ βᾶθη του κάτι ἀπ' τὰ τοπία πού εἶδαν, κάτι ἀπ' τίς περιπέτειες πού γνώρισαν, ἕνας ἀπ' τοὺς ἄντρες ἐκείνους πού μαντεύει ὅτι τίποτε δὲν τοὺς φοβίζει, μίλησε γιὰ πρώτη φορά:

— Λέτε, πλοίαρχε, ὅτι φοβηθήκατε. Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐνας ἄνθρωπος θαρραλέος δὲν φοβάται ποτέ ἀπ' τὸν κίνδυνο. Συγκινεῖται, ταραζεται, ἀγωνιᾷ, ἀλλὰ ὁ πραγματικὸς φόβος εἶνε ἄλλο πράγμα... Εἶνε τὸ συναίσθημα πού μᾶς προκαλεῖ μονάχα τὸ ὑπερφυσικό. Ἐνας ἄνθρωπος, π.χ., πού πιστεύει στὰ φαντάσματα καὶ πού νομίζει ὅτι βλέπει ἕνα φάντασμα τὴ νύχτα, αὐτὸς μόνο αισθάνεται τὸν φόβο, σ' ὄλη τὴν τρομακτικὴ του φρίκη.

»Πέρασα πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους στὴ ζωὴ μου καὶ πολλές φορές ἀντίκρουσα τὸ θάνατο με τὰ μάτια μου, μὰ ποτέ μου δὲν δοκίμασα σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις τὸν φόβο ὅπως ἐγὼ τὸν ἐννοῶ...

— Καὶ τὸν φόβο αὐτὸν, ὅπως τὸν ἐννοεῖτε σεῖς, δὲν σᾶς ἔτυχε νὰ τὸν αἰσθανθῆτε ποτέ; ρώτησε ὁ πλοίαρχος τὸν ἠλιοκαμμένον ἄντρα.

— Ναι, μιὰ φορά στὴ ζωὴ μου. Πέρουσι τὸν χειμῶνα. Ἀκούστε, ἐν θέλετε...

»Βρισκόμουν τότε σ' ἕνα δάσος στὰ βορειοανατολικά τῆς Γαλλίας. Γιὰ ὁδὸν εἶχα ἕναν χωρικὸ πού περπατοῦσε πλάι μου, μέσα ἀπὸ ἕναν στενωτάτο δρόμο, ζωσμένο με τεράστια ἔλατα. Ὁ ἀνεμος φυσοῦσε δαιμονισμένα καὶ τὰ ἔκανε νὰ οὐρλιάζουν. Ἀνάμεσα ἀπὸ τίς κορυφές τῶν ἔθλεπα νὰ τρέχουν τὰ σύννεφα. Κάθε τόσο, ἕνα φοβερὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ἔκανε τὸ δάσος ὀλόκληρο νὰ γέρνη μ' ἕνα βογγητὸ πόνου. Καὶ τὸ κρύο με περνοῦσε ὡς τὰ κόκκαλα.

»Ἐπρόκειτο νὰ φᾶμε καὶ νὰ κοιμηθοῦμε σ' ἐνὸς δασοφύλακα τὸ σπίτι, τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν καὶ μακριά.

»Ὁ ὁδηγός μου, κάθε τόσο σήκωνε τὰ μάτια του καὶ ψιθύριζε:

— Παληόκαιρος!

»Ἐπειτα μοῦ ἀφηγήθηκε ἕνα περιστατικὸ σχετικὸ με τοὺς ἀνθρώπους στὸ σπίτι τῶν ὁποίων πλησιάζαμε. Ὁ πατέρας, ὁ δασοφύλακας, εἶχε σκοτώσει πρὸ δύο ἐτῶν ἕναν λαθροθηρα καὶ ἀπὸ τότε εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος, σὺν τὸν τυραννοῦσαν ἢ τύψεις του. Οἱ δύο του γιοὶ ἦσαν παντρεμένοι, μὰ ζοῦσαν κι' αὐτοὶ μαζύ του.

»Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ. Δὲν ἔβλεπα τίποτε μπροστά μου, οὔτε γύρω μου καὶ τὰ κλαδιά τῶν δέντρων πού ἀνεμοδέρνονταν, γέμιζαν τὴ νύχτα μ' ἕνα θόρυβο ἀδιάκοπο. Τέλος, διεκρίναμε κοντά μας ἕνα φῶς καὶ σὲ λίγο ὁ συνοδός μου χτυποῦσε μιὰ πόρτα. Εἶχαμε φτάσει στὸ σπίτι τοῦ δασοφύλακα.

»Διαπεραστικές φωνές γυναικῶν μᾶς ἀπάντησαν. Ἐπειτα, μιὰ φωνὴ ἀνδρὸς, μιὰ πιγμένη φωνή, ρώτησε ἀπὸ μέσα: «Ποῖός εἶνε;» Ὁ ὁδηγός μου εἶπε τ' ὄνομά του κι' ἀμέσως μᾶς ἀνοίξαν καὶ μπήκαμε μέσα.

Μιὰ ἀλησμόνητη εἰκόνα παρουσιάστηκε τότε μπροστά μας.

Ὁ γέρος δασοφύλακας με μάτια τρελλοῦ, κρατώντας τὸ τουφέκι στὸ χέρι, στεκόταν ὀρθὸς στὴ μέση τῆς κουζίνας, ἐνῶ οἱ δύο γιοὶ του, δύο παλληκάρια ὡς ἐκεῖ πάνω, ὠπλισμένα κι' αὐτὰ με μπαλτάδες, φύλαγαν τὴν πόρτα.

»Διέκρινα στὶς σκοτεινὲς γωνιὲς τοῦ δωματίου δύο γυναῖκες γονατισμένες, με τὸ πρόσωπο κρυμμένο μες στὰ χέρια τους!

Ἀμέσως ὁ γέρος ἀκούμπησε τὸ ὄπλο του στὸν τοῖχο καὶ διέταξε νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν τὴν κάμαρά μου. Ἐπειτα ἀρχισε νὰ λέη τὰ ἐξῆς:

— Ἐξέρετε, κύριε, σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο, σὺν ἀπόψε, ἔδω καὶ δύο χρόνια. Τὸν περασμένο χρόνο, ἀκριβῶς σὺν καὶ σήμερα, ἦρθε τὸ φάντασμα του καὶ με κάλεσε. Τὸ ξαναπεριμένω κι' ἀπόψε.

»Ἐπειτα ἐπρόσθεσε μ' ἕναν τόνο πού μ' ἔκανε νὰ τὰ χάσω:

— Γι' αὐτὸ εἶμαστε ἔτσι ἀνήσυχτοι...

»Προσπάθησα νὰ καθησυχάσω ὅσο μπορούσα τοὺς ἀπλοϊκοὺς καὶ προληπτικοὺς ἀνθρώπους, τοὺς εἶπα ὅτι φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν καὶ, πραγματικά, σὲ λίγη ὥρα τοὺς εἶδα νὰ φαίνονται πῶς ἦσαν.

»Μέσα στὴν κουζίνα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἦταν κι' ἕνα σκυλί, ἕνα γέρικο σκυλί με μουστάκια καὶ σχεδὸν τυφλὸ, ἕνα ἀπ' τὰ σκυλιὰ ἐκεῖνα πού τὰ πρόσωπά τους εἶνε ἐκφραστικά σὺν τῶν ἀνθρώπων καὶ πού κοιμότανε με τὴ μούρη του χωμένη μέσα στὰ πόδια του.

»Ἐξω ἡ θύελλα χτυποῦσε μανιασμένη τὸ μικρὸ σπίτι.

»Ἀπὸ ἕνα μικρὸ τετράγωνο ἀνοιγμα πού ἔχουν συνήθως τὰ χωριατόσπιτα πλάι στὴν πόρτα, ἔβλεπα ἔξω τὴ λάμψη τῶν ἀστραπῶν πού ἰδιόμορφα διέσχίζαν τὸν ὄριζοντα.

»Παρ' ὅλες μου τίς προσπάθειες, ἐνοιώθα, ἐντούτοις, ὅτι ἕνας τρόμος βαθὺς βασάνιζε ἀκόμα τὴν οἰκογένεια τοῦ δασοφύλακα καὶ προπάντων αὐτὸν τὸν ἴδιο. Κάθε φορά πού ἔπαυα νὰ μιῶ, ὄλοι τέντωναν τ' αὐτιά τους γιὰ ν' ἀφογκραστοῦν ἔξω. Εἶχα κουρασθῆ νὰ παρακολουθῶ τοὺς ἠλιθίους αὐτοὺς φόβους καὶ ἦμουν ἔτοιμος νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, ὅταν ἔξαφνα ὁ γεροδασοφύλακας τινάχτηκε ἀπάνω, ἄρπαξε τὸ τουφέκι του καὶ τραύλισε με μιὰ ὑπόκωφη φωνή:

— Νά τος! νά τος! Τὸν ἀκούω...

»Ἡ δὺο γυναῖκες ξαναμαζεύτηκαν στὶς γωνιὲς τους, κρύβοντας τὰ πρόσωπά των, καὶ οἱ γιοὶ ξανάρπαξαν τοὺς μπαλτάδες των.

»Συγχρόνως τὸ κοιμισμένο σκυλί ξύπνησε ξαφνικά καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι του καὶ τεντώνοντας τὸ λαιμὸ του ἔβγαλε ἕνα ἀπερίγραπτα πένθιμο οὐρλιασμα.

»Ὅλων τὰ μάτια γύρισαν πρὸς αὐτό. Στεκόταν τώρα ἀκίνητο, ὀρθωμένο πάνω στὰ πόδια του, σὺν ἀντίκρυζε κάποιον τρομακτικὸ ὄραμα, κάτι ἀόρατο, ἀγνωστο, φρικτὸ, χωρὶς ἄλλο, γιατί ὅλες του ἢ τρίχες εἶχαν σηκωθῆ.

»Ὁ δασοφύλακας, κατακίτρινος, φώναξε:

— Τὸν μυρίζεται! τὸν μυρίζεται! Ἦταν μπροστά ὅταν τὸν σκότασα!..

»Καὶ ἡ γυναῖκες, σὺν τρελλές, ἀρχισαν νὰ οὐρλιάζουν κι' αὐτὲς μαζύ με τὸν σκύλο.

»Χωρὶς νὰ θέλω, ἐνοιώσα ἕνα ρίγος νὰ περνήη ὀλόκληρο τὸ κορμί μου. Γιὰ νὰ συγκρατηθῶ, πιάστηκα καὶ με τὰ δύο μου χέρια ἀπὸ ἕνα τραπέζι, κυττάζοντας μπροστά μου σὺν τρελλός. Ὁ τρόμος, ὁ φρικτὸς τρόμος εἶχε μπη μέσα μου. Ὁ φόβος κάτι ἀγνώστου. Τίνος; Ὁ φόβος, ἀπλοῦστατα, καὶ τίποτε ἄλλο.

»Στεκόμαστε ἀκίνητοι, πελιδνοὶ, προσδοκῶντας κάποιον

Γιὰ νὰ συγκρατηθῶ, πιάστηκα καὶ με τὰ δύο μου χέρια ἀπὸ τὸ τραπέζι...

τρομακτικό γεγονός, με τ' ατύχια τεντωμένα, με δυνατούς χτύπους στην καρδιά.

»Ο φόβος μ' αναστάτωνα, όταν άκούγαμε και τόν παρμικρότερο θόρυβο.

»Επειτα τὸ σκυλί άρχισε νά γυρίζει στο δωμάτιο, μυρίζοντας τούς τοίχους και έξακολουθώντας νά βογγά. Τό ζῶο αυτό μ' έκανε σαν τρελλούς!

»Τότε, ὁ χωρικός πού με είχε συνοδεύσει, ώρμησε έναντιον του σαν νά τόν είχε πιάσει παροξυσμός τρόμου και άνοίγοντας μιά πόρτα πού έβγαζε σέ μιά μικρή αύλη, τὸ πέταξε έξω.

»Τὸ σκυλί σώπασε εὐθὺς και μείναμε βυθισμένοι σέ μιά σιωπή τρομακτικώτερη άκόμη.

»Μά έξαφνα, ὅλοι μαζί, ανασκιρτήσαμε. "Ένας παράξενος θόρυβος έφτανε άπ' έξω σαν κάποιος νά γλυστρούσε κολλητά στον έξωτερικό τοίχο του σπιτιού.

»Υστερα πέρασε κολλητά στην πόρτα την ὁποία άγγιξε λές με δισταχτικό χέρι. "Υστερα δέν άκούστηκε τίποτε έπί δύο λεπτά, κατά τὰ ὁποία χάσαμε άληθινά τὸ νοῦ μας.

»Υστερα τὸ άγνωστο αυτό πλάσμα ξαναγύρισε, ψάχνοντας πάντα τὸ τοίχο, και γρατζούνισε έλαφρά την πόρτα, ὅπως θάκανε ένα παιδί με τὸ νύχι του. Και τέλος, ένα κεφάλι φάνηκε κολλημένο στο τζάμι του άνοιγματος τῆς πόρτας, ένα κεφάλι με μάτια λαμπερά σαν τῶν θηρίων. Και ένας ἦχος βγήκε άπ' τὸ στόμα του, ένας άδιόρατος ἦχος, ένας ψίθυρος παραπονετικός.

»Τῆ στιγμή εκείνη ένας τρομερός κρότος άκούστηκε. "Ο γεροδασοφύλακας είχε πυροβολήσει. "Άμέσως κατόπιν οἱ δύο γιοί του ώρμησαν και σκέπασαν τὸ άνοιγμα τῆς πόρτας, στήνοντας ὀρθιο τὸ μεγάλο τραπέζι, τὸ ὁποῖο ένωσαν με τὸν μπουφέ.

»Δέν λέγω ὑπερβολές. Σ' άρκίζομαι ὅτι στο άκουσμα του πυροβολισμοῦ πού δέν τὸν περίμενα καθόλου, αισθάνθηκα μιά τέτοια άγωνία σ' ὅλο μου τὸ κορμί, ὥστε μοῦ φάνηκε ὅτι θά έχανα τις αισθήσεις μου, ὅτι θά πέθαινα άπ' τὸ φόβο.

»Μείναμε εκεί ὡς την αύγη, άνίκανοι νά σαλέψουμε, νά ποῦμε μιά λέξι, κατεχόμενοι άπό μιά άπερίγραπτη άλλοφροσύνη.

»Δέν τολμήσαμε νά έλευθερώσουμε άπ' τὸ δχύρωμα τῆς πόρτας, παρά μόνον όταν είδαμε άπό μιά χαραματιά μιά λεπτή τῆς ἡμέρας άχτίνα.

»Στὸ κάτω μέρος του τοίχου, μπρός στην πόρτα, κοίτονταν τὸ γέρικο σκυλί, με τὸ στόμα σπασμένο άπό μιά σφαίρα. Αυτό μ' είχε προκαλέσει ὅλον εκείνο τὸν τρομερό φόβο.

»Είχε βγῆ άπ' την αύλίτσα σκάθοντας μιά τρύπα κάτω άπό έναν μικρὸ ξύλινο φράχτη».

»Ο ἠλιοκαμένος άνθρωπος σώπασε. "Υστερα πρόσθεσε: — Καί ὅμως τῆ νύχτα εκείνη δέν διέτρεξα κανένα κίνδυνο. Θά προτιμοῦσα έντούτοις νά ξαναζήσω ὅλες τις ὥρες ὅπου βρέθηκα άντιμέτωπος στους φριχτότερους κινδύνους, παρά την μοναδική στιγμή πού άκουσα τὸν πυροβολισμό του γεροδασοφύλακα.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣ ΣΑΝ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΒΑΛΙΤΣΑ

Στην Πολωνία ένας γέρος Έβραῖος ταξιδεύει με τὸ τραῖνο. Στὸ ἴδιο διαμέρισμα εἶνε κι' ένας άλλος ταξιδιώτης πού έχει άποκοιμηθῆ. Μπαίνει ὁ έπιθεωρητής και κυττάζοντας βρίσκει μιά πελωρία βαλίτσα πού έπρεπε νά την είχαν στις άποσκευές. Γυρίζει πρὸς τὸν Έβραῖο και του λέει.

Σ' άς παρακαλῶ, στον πρώτο σταθμὸ νά μου κάμετε τῆ γάρι νά κατεβῆτε και νά παραδώσετε τῆ βαλίτσα για τὴν άποθήκη.

»Ο Έβραῖος δέν άπαντᾷ.

— Δέν άκούτε τί σ' άς λέω; φωνάζει ὁ έπιθεωρητής. "Αν δέν μου άπαντήσετε, τῆ ρίχνω άπό τὸ παράθυρο.

»Ο Έβραῖος δέν κουνιέται. Φουρκισμένος τότε ὁ έπιθεωρητής, άρπάζει τῆ βαλίτσα και τὴν ρίχνει άπό τὸ παράθυρο.

— Σοῦ άρέσει τώρα; λέει στον Έβραῖο.

— Καί τί με μέλλει έμένα; λέει ὁ Έβραῖος. "Η βαλίτσα εν εἶνε δική μου. "Εκεινοῦ εἶνε!..

"Τι τοῦ έδειξε τὸν άλλο συνεπιβάτη του πού κοιμότανε...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Σάν λυτρωμὸ περίμενα
του χωρισμοῦ τῆ μέρα
Σ'ά νάτανε 'Ανάστασι
Σ'ά νάτανε Λαμπρῆ
Καλή μου κι' άκριβή.
"Ηρθε. Κι' έγὼ πού νόμισα
Πὼς θάθρω λησμονιά
Στὰ τόσα μου τὰ κρίματα
Μονάχος κλαίω κι' έρημος
σέ μιά κρυφή γωνιά.
Και σέρνω για τὸν τάφο μου
Τρεμάμενα τὰ θήματα.

ΕΦΥΓΕΣ

"Εφυγες μικρή μου, με σέ καρτερῶ
νά ξαναγυρίσης ένα θεῖο θράδυ
θέλω τὰ φιλιὰ σου, τ' άπαλό σου χάδι
θέλω νάρθης πίσω πάλι έναν καιρό.
Και προσμένω πάντα κάποιο δειλινὸ
και ρωτῶ τὸ κῦμα τὸ τρελλὸ τ' άγέρι
τὰ πουλιὰ, τὸν ἥλιο, τ' οὐρανοῦ τ' άστέρι
ὅπου ξεπροβάλλει πλάνο, φωτεινὸ.
Και ρωτῶ τὸ κῦμα αν ξαναγυρίσης
τὸ φεγγάρι, άκόμα τὸν αύγερινὸ
σέ προσμένω πάντα και για σέ πονῶ
ἔλα, άγαπημένη, ἔλα, μὴν άργήσης.
Μά περνοῦν τὰ χρόνια, φεύγουνε και πᾶν
τί αν τὰ χελιδόνια στὰ παλῆα γυρίζουν
και τὰ ρόδα πάλι μυρωμένα άνθίζουν;
στην καρδιά μου πίκρες, συμφορές σκορπᾶν.
Μέσ' σέ αἰώνια θλίψη ἢ ζωῆ μου σβύνει
ἔφυγες για πάντα, δέν θάρθῆς ξανά,
μόνο ἢ θυμησί σου κάτι μοῦ ζυπνᾷ
και μιά νοσταλγία στην ψυχῆ μου άφήνει.

Κηφισιά

Δ. Κ.

PARTIR

Και θά μου πῆς τότε ξανά τὰ ἴδια έρωτόλογα κοινά:
— Θά σέ προσμένω πάντα έδῶ, καλέ μου, νά γυρίσης.
Κι' ένῶ έσύ φέματα θά λές, δίχως νά φταίς, πὼ ντροπαλές
λέξεις θ' άνθούν στὰ χείλη σου. Μπορεῖ και νά δακρύσης.
Κ' ὕστερα ἢ σκέψι θά πετᾷ σέ κάποια τραῖνα, πού κι' αὐτὰ
ἴσως λικνίζαν κάποτε τὸν άτυχο έρωτά μας.
(Πάντα θά φεύγαμε μαζί — ὡραῖο κανεις πού εἶνε νά ζῆ —
γεμάτα κόσμο και οἱ σταθμοὶ θά φεύγανε μακριά μας).
Και σ' ένα πλοῖο, πού με καπνοῦς θά ἰχνογραφῆ στους
(οὐρανοῦς

— σαν άμαρτία θανάσιμη θά μ' άς μεθᾷ ἢ έσπέρα —
τὰ μαῦρα σου σγουρᾷ μαλλιά. Πόση λαχτάρα στὰ φιλιὰ
ένῶ τὰ στήθη μας θά ριγοῦν στην κρύα πνοῆ του άγέρα.

Και θά μου πῆς τότε ξανά κι' αὐτὰ τὰ λόγια τὰ κοινά
θὰ τὰ νομίσης μιά άνοστη ρομαντικῆ ἱστορία
σέ λίγα χρόνια ὅτε και σὺ μιά θέρα θά φορῆς χρυση
— έσύ, πού τόσο άγάπησα — ὡμορφη πειὰ κυρία.

Κι' άπ' ὅλα μόνο σουθενίρ σ' ένα βιβλίο τὸ «Partir»,
τῶν κριτικῶν ευάλωτη λεία «κι' αὐτὸ ένα φέμμα,
μιά μίμησις άπ' τις γνωστές, ρίμες πολλές κουδουπιστές»
— και θάχουν δίκη, άλλοίμονο! — για ένα τριμμένο θέμα.

Μά πόσο άδιάφορο εἶν' αὐτὸ για μένα άπόψε, πού καυτὸ
στο σκυθρωπὸ μου πρόσωπο ένα κάποιο δάκρυ ρέει.
Στην καμαρά μου έδῶ ἢ σιωπῆ, πού ἢ νύχτα άπλώνει
(σκυθρωπῆ

κ' ἢ άμφιβολία, αν μ' άγαπᾷς, φριχτῆ, πού έντός μου κλαίει.

«Καλή μου, άπόψε πὼς θρηνηῶ κάποιο ὄνειρό μας μακρυνό...»
"Ετσι τελειώνουν τὰ σαχλά του είδους αὐτοῦ τραγούδια
και δίχως τραῖνα έμεῖς, πεζοί—άστεῖο κανεις πού εἶνε νά ζῆ—
μιλοῦμε πάντα για έρωτες... άθῶους σαν τὰ λουλούδια.

ΣΠ. Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ